

1 Απριλίου 2022

Γέροντας Ευθύμιος της Καψάλας ο διάδοχος του Αγίου Παισίου..

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Μια μορφή της Ορθοδοξίας που εκπέμπει αγιότητα. Ένας σύγχρονος ασκητής, που ζει ταπεινά και λιτά μέσα στο δάσος της Καψάλας στο Άγιον Όρος. Εκεί όπου

βλέπει μόνο ο Θεός!

Συναντάμε τον θεόπνευστο γέροντα Ευθύμιο, τον διάδοχο του πατέρα Παΐσιου, όπως συνηθίζεται να τον αποκαλούν εκατοντάδες προσκυνητές που τον επισκέπτονται καθημερινά.

Βεβαίως, εκείνος σε καμία περίπτωση δεν δέχεται αυτόν τον ρόλο. «Είμαι αμαρτωλός και ανάξιος», λέει συνεχώς στον κόσμο που καταφθάνει μέσα από ένα αυτοσχέδιο μονοπάτι στο απόκρημνο κελί του. Εκεί όπου ζει με τρεις ακόμα νεότερους μοναχούς που τον διακονούν.

Γαλήνια μορφή, πράος και χαρισματούχος. Η απόλυτη ηρεμία των κινήσεων και της φωνής του με άφησε συγκλονισμένο. Αυτός είναι ο γέροντας Ευθύμιος ο

Αγιορείτης. Ζει σε ένα λιτό κελί κάτω από τις Καρυές, την Καψάλα, με πέντε ακόμα μοναχούς.

Η φήμη του, αν και μόλις πενήντα χρόνων, έχει εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο. Καθημερινά, δέχεται δεκάδες προσκυνητές από κάθε γωνιά του πλανήτη, για να πάρουν την ευχή του και να βρουν λύση στα προβλήματά τους. Να ακούσουν τον λόγο του, να ξαποστάσουν από το λιοπύρι της ζωής και τις τόσες τρικυμίες της. Αναζητώντας ένα ήσυχο λιμάνι...

Κάποιοι από αυτούς ήμασταν κι εμείς, που πριν από είκοσι περίπου μέρες είδαμε τον ξακουστό γέροντα στο ταπεινό κελί του. Στην παρέα ήταν και δύο πρώην βουλευτές, που είχαν, σημειωτέον, ψηφίσει τα Μνημόνια... «Νίκο, σου είπα να μην το κάνεις αυτό», είπε στον έναν από αυτούς, που είχε ξαναπάει και είχε ξαναδεί τον γέροντα.

«Να ξέρετε κάτι, παιδιά μου: η οικονομική αυτή κρίση θα κάνει καλό στην Ελλάδα. Θα το δείτε σε λίγο καιρό, μία μπόρα είναι και θα περάσει. Είναι μία ευκαιρία να ενισχύσουμε την πίστη στον τριαδικό Θεό μας», εξήγησε ο ταπεινός γέροντας.

«Γέροντα, εδώ που φθάσαμε, η Ελλάδα είναι εύκολο να σωθεί;», τον ρώτησα. «Η Ελλάδα και θα σωθεί και σύντομα θα σταθεί στα πόδια της», μου είπε και συμπλήρωσε: «Να προσέχετε εσείς οι δημοσιογράφοι τι γράφετε».

Χωρίς να γνωρίζει την ιδιότητά μου, ούτε καν το όνομά μου, αναφέρθηκε στο γράψιμο... Τον ρώτησα: «Έγραψα κάτι που δεν έπρεπε;» και χαμογελαστά απάντησε: «Είπα γενικότερα να προσέχεις, διότι οι παγίδες στη δημοσιογραφία είναι πολλές...».

Η συζήτηση συνεχίστηκε με πνευματικά θέματα, αλλά και με ό,τι αφορά την Ελλάδα. Έδειχνε να πονάει ιδιαίτερα αυτόν τον τόπο, όπως άλλωστε και ο πνευματικός του καθοδηγητής, πατέρας (Άγιος) Παΐσιος. Του ζήτησα να μου δώσει ευλογία για να τον φωτογραφίσω, αλλά αρνήθηκε, λέγοντας: «Όχι, παιδί μου...».

«Να ζείτε απλά, χωρίς ανέσεις και επιθυμίες για πολλά στη ζωή σας, να εκκλησιάζεστε τακτικά και να εξομολογείστε, να προσεύχεστε με πίστη και ταπείνωση, με αγάπη για τους συνανθρώπους μας και τον Χριστό μας και τότε ο Παντοδύναμος θα σας χτυπήσει την πόρτα», κατέληξε ο θεόπνευστος γέροντας.

Ο Γέρων Ευθύμιος της Καψάλας γράφει για την αγία μορφή του γέροντα Ευσεβίου Γιαννακάκη

Ο ιερέυς π. Παναγιώτης Τ., ο οποίος διετέλεσε και καθηγητής στην Αθωνιάδα

Σχολή, σε ομιλία του στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, είχε πει μεταξύ άλλων:

«Γνωρίζω πολλούς Αγιορείτας, φτασμένους στην αρετή ανθρώπους, που το όνομα και μόνο του γέροντα ακούνε και κάνουν τον σταυρό τους. Μιλούν με τα καλύτερα λόγια γι' αυτόν και τον έχουν άγιο. Θα αναφέρω δύο περιστατικά, άγνωστα στους πολλούς, τα οποία γνωρίζω ο ίδιος από πρώτο χέρι:

Κάποιος συμφοιτητής μου ήθελε να γίνει μοναχός. Εσκέπτετο να μεταβεί στο Άγιο Όρος... Τους χρόνους των σπουδών του, ιδίως τους δύο τελευταίους, είχε αυτόν τον προβληματισμό μέσα του. Ένα απόγευμα, το εκμυστηρεύθηκε στον π. Ευσέβιο, αν και δεν ήταν πνευματικό του τέκνο, και εκείνος παραδόξως τον απέτρεψε. Του είπε: “Δεν κάνεις, παιδί μου, για μοναχός”. Το αφήφησε, δεν το έλαβε υπόψη του.

Πήγε στη μονή ... (μεγάλη κοινοβιακή μονή του Αγίου Όρους), έβαλε μετάνοια στον γέροντα και παρέμεινε δόκιμος. Κάτι δεν πήγαινε καλά και αυτό ήταν η αιτία να μην προχωρήσει ο γέροντας στην κουρά του. Ένα καλοκαίρι που έτυχε να είμαι κι εγώ στη μονή, ο δόκιμος ανέφερε στον ηγούμενο αυτό που του είχε πει ο π. Ευσέβιος.

Και εκείνος του είπε: “Δεν μου το έλεγες από την αρχή, παιδάκι μου, ότι ο π. Ευσέβιος σου είπε έτσι; Γιατί και εσύ να βασανίζεσαι κι εμάς να ταλαιπωρείς; Το έβλεπα κι εγώ ότι δεν κάνεις. Είχε δίκιο ο π. Ευσέβιος”.

Μία φορά μόνο είχε δει τον συμφοιτητή μου ο διακριτικός γέροντας π. Ευσέβιος και με το χάρισμα της διοράσεως, που το έκρυβε μέσα του με πολλή επιμέλεια, του έδωσε τη σωστή κατεύθυνση. Ο Πανοσιολογιότατος Αρχιμανδρίτης π. Γ.Κ., πριν φύγει για την επαρχία, όπου θα άνοιγε μοναστήρι, πέρασε από το Ιπποκράτειο, να πάρει την ευχή του π. Ευσεβίου.

- Φεύγω, πάτερ Ευσέβιε, για την ... (και ανέφερε το όνομα της πόλεως).
- Για το Άγιο Όρος.
- Για την ..., επανέλαβε εκείνος, νομίζοντας ότι ο γέροντας δεν είχε ακούσει καλά.
- Για το Άγιο Όρος, είπε πάλι ο γέροντας.

Δεν στάθηκε τότε στον λόγο του π. Ευσεβίου ο π. Γ. Πήγε, βέβαια, στον τόπο που είχε προγραμματίσει. Όταν όμως η Θεία Πρόνοια τον οδήγησε τελικά στο Άγιο Όρος, για να ανακαινίσει και να επανδρώσει μεγάλη κοινοβιακή μονή, τότε αξιολόγησε τη ρήση του προορατικού γέροντα...».

Αρκετοί Αγιορείτες, οι οποίοι στα φοιτητικά τους χρόνια είχαν πνευματικό τον π. Ευσέβιο, και άλλοι που μαθήτευσαν κοντά του μιλούν σήμερα με πολλή ευγνωμοσύνη και αγάπη για εκείνον. Ένας απ' αυτούς, ο π. Ευθύμιος, ιερομόναχος στην Καλύβη της Αναστάσεως, γράφει:

«Τον π. Ευσέβιο γνώρισα το έτος 1974, όταν πρωτοπήγα στην Αθήνα για εισαγωγικές εξετάσεις. Στη συνέχεια, ως φοιτητής, εκκλησιαζόμουν στον Άγιο Λουκά του Ιπποκράτειου και εξομολογούμην σε εκείνον, όσον καιρό ήμουν στην Αθήνα. Αποτελούσα μέλος μιας μικρής συνάξεως με ιεροσπουδαστές της Ροζαρίου και θεολόγους φοιτητές.

Τακτικά μας συγκέντρωνε ο γέροντας και μας βοηθούσε πνευματικά με την πείρα του και τη διάκρισή του. Ήταν η λατρευτική ζωή του παρεκκλησίου όαση πνευματική και ο σεβαστός π. Ευσέβιος φύλακας άγγελος στα δύσκολα φοιτητικά χρόνια. Αισθανόμουν έναν αυθόρμητο σεβασμό και εμπιστοσύνη στο πρόσωπό του.

Η μειλίχια και ήρεμη μορφή του μετέδιδε παρηγοριά και αισιοδοξία. Η απλότητά του βοηθούσε να τον πλησιάσεις και να ανοίξεις την καρδιά σου. Η ιεροπρέπειά του ενέπνεε ευλάβεια. Η πνευματική του ζωή ήταν κρυφή, δεν μιλούσε για τους αγώνες του. Άνετα εν τούτοις διεφάνετο ή ασκητικότητά του, η αυταπάρνησή του και η αφοσίωσή του στο καθήκον του.

Τον γνωρίσαμε ως ευλαβέστατο Λειτουργό και άριστο Πνευματικό. Τον βλέπαμε, παρ' όλη την ηλικία του, να αναλώνει τον χρόνο του, τις δυνάμεις του, τον εαυτό του ολόκληρο στη διακονία των αγαπημένων του ασθενών. Έπαιρνε τη λύπη τους και τους μετέδιδε ελπίδα. Είχε το χάρισμα της παρακλήσεως.

Οι προσευχές του βοηθούσαν πολλούς με τρόπο θαυματουργικό να βρουν την υγεία της ψυχής με την εξομολόγηση και κατόπιν του σώματος. Νύκτωνε στο εξομολογητήριό του και όρθριζε στη δοξολογία του Θεού. Οργάνωνε κατηχητικά, φιλανθρωπίες, έκανε ιδρύματα και πάρα πολλές κρυφές ελεημοσύνες.

Μια φορά, παραμονή εορτών, είχε ετοιμάσει φακέλους με χρήματα για πρόσωπα που είχαν ανάγκη. Κάποιος άνοιξε το ντουλαπάκι του Ιερού και πήρε τα χρήματα. Ο Γέροντας ήρεμα το αντιμετώπισε και, όταν του προτείναμε να το αναφέρει στην Αστυνομία, δεν συμφώνησε. Μόνο ηύχετο για να μετανοήσει ο κλέπτης...

Πολύ ωφελήθηκα κοντά του και πολλά με δίδαξε. Αλλά κυρίως δύο χαρακτηριστικά του μ' εντυπωσίαζαν περισσότερο. Το πρώτο ήταν η προσπάθειά του να ζει και να εργάζεται αφανώς, διότι ήταν πολύ ταπεινός...

Όπως η ζωή του ήταν μυστική, έτσι και το έργο του δεν ήθελε να φαίνεται στα μάτια των ανθρώπων. Αυτό είναι τεκμήριο γνησιότητας. Ό,τι έκανε το έκανε για τον Θεό και την εικόνα Του, τον άνθρωπο.

Ομολογούσε και πίστευε ότι όλα οφείλονται στη χάρη του Θεού. Ο ίδιος δεν είχε λογισμούς ότι κάνει κάτι αξιόλογο. Δεν είχε επιδιώξεις για προαγωγές και αξιώματα, ούτε για επισκοπικούς θρόνους. Αυτά δεν τον συγκινούσαν, αν και του άξιζαν.

Προτιμούσε να εργάζεται στο έργο του Θεού, θαμμένος στο μικρότατο γραφειάκι του, κάτω από το Ιερό της εκκλησίας, και μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

Αλλά ο πνευματικός του πλούτος και η Χάρη του ήταν αδύνατον να κρυφθούν, γι' αυτό και οι άνθρωποι έτρεχαν κοντά του. Εύρισκαν έναν στοργικό πατέρα και έναν πνευματικό οδηγό.

Το δεύτερο που με εντυπωσίαζε στον γέροντα ήταν η ειλικρινής Αγάπη του για τον μοναχισμό. Έζησε ο ίδιος ως μοναχός στη Λαύρα των Καλαβρύτων με υπακοή, ξενιτειά και προσευχή σε χρόνια πολύ δύσκολα.

Στο Ιπποκράτειο διέμεινε σ' ένα πολύ μικρό κελάκι, στον τελευταίο όροφο, δίπλα στους ασθενείς. Εκεί "ως στρουθίον μονάζον επί δώματος" (Ψαλμ. ρα', 8) ζούσε ασκητικά, απλά και πτωχικά. Ανεδείχθη κτίτωρ δύο γυναικείων μονών και εβοήθησε πολλούς νέους ν' ακολουθήσουν την Αγγελική ζωή των μοναχών, όπως και την αναξιότητά μου.

Κάθε χρόνο επεσκέπτετο το Άγιο Όρος. Ουδέποτε διέκοψε τις σχέσεις του με το μοναστήρι της μετάνοιάς του και τον ηγούμενο παραδελφό του, π. Άνθιμο.

Ενίοτε μ' έπαιρνε μαζί του στη Λαύρα των Καλαβρύτων για την αγρυπνία του Αγίου Αλεξίου, καθώς και στο Μοναστήρι του των Εισοδίων στον Ωρωπό. Ήρθε και με επισκέφθηκε στο Κέντρο Νεοσυλλέκτων Αεροπορίας στην Τρίπολη και εκεί, καθήμενοι μόνοι μας στην αίθουσα του επισκεπτηρίου, με εξομολόγησε και δρόσισε την ψυχή μου...

Όταν εξέφρασα την επιθυμία μου να γίνω μοναχός στο "Περιβόλι της Παναγίας", το σεβάστηκε και το χάρηκε... Αφήνοντας τον κόσμο, πέρασα να τον χαιρετήσω. Με συμβούλευσε καταλλήλως. Με χαιρέτησε δίνοντάς μου την ευχή του.

Ήταν η τελευταία μας συνάντηση. Έκτοτε δεν τον ξαναείδα. Οι ευχές του με βοήθησαν να γίνω μοναχός. Αιώνια του η μνήμη. Ο Θεός να τον συναριθμήσει στη χορεία των Αγίων Του.

Αμήν.

Με άπειρη ευγνωμοσύνη, Ιερομόναχος Ευθύμιος Αγιορείτης».

Πηγή: iellada.gr